

Stephen King

De Shining

band 1

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

SOLLICITATIEGESPREEK

Bemoeizieke eikel, dacht Jack Torrance.

Ullman was een meter vijfenzestig lang en hij bewoog zich met die stijve, snelle bewegingen die lijken te zijn voorbehouden aan alle kleine dikkerdjes. De scheiding in zijn haar was perfect en zijn donkere kostuum was eenvoudig maar geruststellend. 'Bij deze man kun je terecht met je problemen,' zei dat kostuum tegen de betalende gast. Tegen de werknemer sprak het meer kort aangebonden: 'Haal het niet in je hoofd mijn tijd te verspillen.' Er zat een rode anjer in zijn knoopsgat, misschien zodat niemand op straat Stuart Ullman voor de plaatselijke begrafenisondernemer zou aanzien.

Terwijl hij naar Ullman luisterde, moest Jack bij zichzelf toegeven dat hij onder de gegeven omstandigheden waarschijnlijk niemand had gemogen aan de andere kant van dat bureau.

Ullman had een vraag gesteld die hem was ontgaan. Dat was niet best; Ullman was het soort man dat dergelijke missers zou opbergen in een mentaal dossier om ze later tegen je te gebruiken.

'Pardon?'

'Ik vroeg of uw vrouw wel ten volle begrijpt wat u

hier op uw schouders zou nemen. En dan is er natuurlijk nog uw zoon...' – hij keek neer op de sollicitatiebrief voor hem – '... Daniel. Is uw vrouw niet een beetje huiverig voor het idee?'

'Wendy is een buitengewone vrouw.'

'En uw zoon is ook buitengewoon?'

Jack glimlachte breed, als een verkoper. 'Wij denken van wel. Hij is erg zelfstandig voor zijn vijf jaar.'

Geen glimlachende reactie van Ullman. Hij stopte Jacks sollicitatiebrief weer in een map. De map ging in een lade. Het bureau was nu weer volkomen leeg, op een vloeiblad na, een telefoon, een bureaulamp en een postbak met 'in' en 'uit' erop. Beide postvakken waren leeg.

Ullman stond op en liep naar een dossierkast in de hoek. 'Komt u even naar deze kant van het bureau, meneer Torrance. We zullen de plattegrond van het hotel eens bekijken.'

Hij haalde vijf grote vellen papier tevoorschijn en legde die op het glanzende notenhouten bureau. Jack ging naast hem staan en de geur van Ullmans eau de toilette drong zich aan hem op. *Al mijn mannen gebruiken English Leather en anders niets*, dacht hij ineens zonder aanwijsbare reden. Hij moest op zijn tong bijten om niet keihard in lachen uit te barsten. Van achter de muur kwamen vaag de geluiden uit de keukens van het Overlook-hotel, het naspel van de lunch.

‘Bovenste verdieping,’ zei Ullman opgewekt. ‘De zolder. Niets te vinden dan een hoop rommel tegenwoordig. Het Overlook is sinds de Tweede Wereldoorlog nogal eens van eigenaar gewisseld, en het schijnt dat alle opeenvolgende managers alles wat ze niet nodig hadden op zolder hebben gedeponereerd. Ik wil dat er rattenvallen komen en dat er vergif wordt gestrooid. Een paar van de kamermeisjes op de derde verdieping zeggen dat ze ritselende geluiden hebben gehoord. Ik geloof het absoluut niet, maar er mag zelfs geen kans van één op honderd zijn dat er ook maar een enkele rat in het Overlook te vinden is.’

Jack, die vermoedde dat elk hotel ter wereld wel een paar ratten had, hield zijn mond.

‘U zult natuurlijk onder geen beding toestaan dat uw zoon op zolder komt.’

‘Natuurlijk,’ zei Jack, en produceerde opnieuw zijn brede glimlach. Dacht die bemoeizieke eikel nu echt dat hij zijn zoon zou laten grasduinen op een zolder met rattenklemmen, ouwe rommel en God mocht weten wat nog meer?

Ullman schoof de plattegrond van de bovenverdieping onder op de stapel.

‘Het hotel heeft 110 kamers,’ zei hij belerend. ‘Dertig ervan, allemaal suites, zijn hier op de derde verdieping. Tien in de westelijke vleugel waaronder de presidentiële suite, tien in het midden, en nog tien in

de oostelijke vleugel. Ze hebben allemaal een schitterend uitzicht.’

Bespaar me toch je commerciële riedel!

Maar hij hield zijn mond. Hij had dat baantje nodig. Ullman schoof de derde verdieping onderop en ze bestudeerden de tweede verdieping.

‘Veertig kamers,’ zei Ullman, ‘dertig twee- en tien eenpersoons. En op de eerste verdieping twintig van elk. Plus drie linnenkasten op elke verdieping, en een bergruimte aan de oostkant van het hotel op de tweede en aan de westkant op de eerste verdieping. Vragen?’

Jack schudde zijn hoofd. Ullman veegde de tweede en de eerste verdieping opzij.

‘Nu de parterre. Hier in het midden is de receptie. Daarachter het kantoor. De lobby loopt aan beide kanten van de receptie vijftwintig meter door. Daar, in de westelijke vleugel, zijn de eetzaal en de Colorado-vergaderzaal. De feest- en balzaal is in de oostvleugel. Vragen?’

‘Alleen over het souterrain,’ zei Jack. ‘Voor de winterconciërge is dat de belangrijkste plek. Daar gebeurt het, zogezegd.’

‘Dat zal Watson u allemaal laten zien. De plattegrond van het souterrain hangt tegen de muur van het ketelhuis.’ Hij fronste gewichtig zijn wenkbrauwen, alsof hij wilde laten zien dat hij zich als mana-

ger niet kon bezighouden met zulke triviale kanten van het hotelbedrijf als de ketel en de waterleiding. ‘Het zou misschien geen slecht idee zijn daar ook een paar vallen op te stellen. Ogenblikje...’

Hij krabbelde een aantekening op een blocnote die hij uit zijn binnenzak haalde (boven aan elk blaadje stond in zwarte letters: *Bureau Stuart Ullman*), scheurde het blaadje af en liet het in het ‘uit’-vak vallen. Het lag er erg eenzaam. De blocnote verdween weer in Ullmans binnenzak als het slot van een goocheltruc. Zo zie je het, zo zie je het niet. Die vent is goed, zeg.

Ze hadden hun oorspronkelijke positie weer ingenomen; Ullman achter het bureau en Jack ervoor, interviewer en geïnterviewde, terughoudende baas en smekeling. Ullman vouwde zijn keurige handjes op het vloeiblad ineen en keek Jack recht in het gezicht, een klein kalend mannetje in een bankierskostuum met een rustige grijze das. De bloem op zijn revers werd in evenwicht gehouden door een speldje op de andere revers. Daarop stond eenvoudig staf, met kleine gouden letters.

‘Ik zal volkomen eerlijk tegen u zijn, meneer Torrance. Albert Shockley is een machtig man met een groot belang in het Overlook, dat dit seizoen voor de eerste maal in zijn geschiedenis winst heeft gemaakt. Meneer Shockley maakt ook deel uit van

de directie, maar hij is geen hotelman en hijzelf zou de eerste zijn om dat toe te geven. Maar in deze conciërgewestie heeft hij zijn wensen zeer duidelijk gemaakt. Hij wil dat u in dienst wordt genomen. Dat zal ik doen. Maar als ik in deze zaak de vrije hand had gehad, zou ik u niet hebben genomen.’

Jack kneep zijn handen op zijn schoot vast ineem, nat van het zweet. *Bemoeizieke eikel, bemoeizieke eikel, bemoeizieke...*

‘Ik geloof niet dat u mij mag, meneer Torrance. Dat kan me niet schelen. Uw gevoelens ten opzichte van mij spelen in elk geval geen rol in mijn mening dat u niet de juiste persoon bent voor deze baan. In het seizoen dat loopt van 15 mei tot 30 september, zijn bij het Overlook 110 mensen in dienst, fulltime, één voor elke kamer in het hotel eigenlijk. Ik geloof niet dat er veel zijn die mij mogen en sommigen vinden me waarschijnlijk zelfs een klootzak. Hun oordeel over mijn karakter is juist. Ik moet wel een beetje een klootzak zijn om dit hotel te runnen op de manier die het verdient.’

Hij keek naar Jack alsof hij een opmerking verwachtte en Jack liet weer zijn verkopersglimlach zien, stralend en met beledigend veel vertoon van tanden.

‘Het Overlook is gebouwd tussen 1907 en 1909,’ vertelde Ullman. ‘Het dichtstbijzijnde stadje is Sidewinder, vijfenzestig kilometer hiervandaan.

De wegen erheen zijn gesloten van rond eind oktober of november tot ergens in april. Het hotel is gebouwd door een zekere Robert Townley Watson, de grootvader van onze tegenwoordige klusjesman. Er hebben hier Vanderbilts gelogeed, en Rockefeller, en Astors, en Duponts. Vier presidenten hebben in de presidentiële suite overnacht: Wilson, Harding, Roosevelt en Nixon.'

'Ik zou maar niet al te trots zijn op Harding en Nixon,' mompelde Jack.

Ullman fronste zijn wenkbrauwen maar ging door alsof hij het niet had gehoord. 'Meneer Watson bleek te veel hooi op zijn vork te hebben genomen, en hij verkocht het hotel in 1915. Het werd weer doorverkocht in 1922, in 1929, en toen weer in 1936. Het stond leeg tot aan het einde van de Tweede Wereldoorlog, toen werd het gekocht en volledig gerenoveerd door Horace Derwent, uitvinder en miljonair, piloot, filmproducent en ondernemer.'

'Ik heb die naam wel eens gehoord,' zei Jack.

'Ja. Alles wat hij aanraakte leek wel in goud te veranderen... behalve het Overlook. Hij stak er meer dan een miljoen dollar in voordat de eerste naoorlogse gast over de drempel stapte, en hij veranderde een bouwval in een showpaleis. Hij was ook degene die de roquebaan liet aanleggen die ik u zag bewonderen toen u aankwam.'

‘Roque?’

‘Een Engelse voorloper van ons croquet spel, meneer Torrance. Croquet is een verbastering van roque. Men zegt dat Derwent het spel leerde van zijn secretaresse en er dolverliefd op werd. Onze roquebaan is misschien wel de mooiste in Amerika.’

‘Daar twijfel ik geen moment aan,’ zei Jack ernstig. Een roquebaan, een tuin vol kunstig gesnoei-de heg dieren voor de ingang, wat nog meer? Een levensgroot ganzenbord spel achter de schuur? Hij had langzamerhand meer dan genoeg van Stuart Ullman, maar hij kon zien dat Ullman nog niet klaar was. Ullman zou zeggen wat hij te zeggen had, tot het allerlaatste woord.

‘Toen hij drie miljoen verloren had, verkocht Derwent het aan een groep investeerders uit Californië. Hun ervaringen met het Overlook waren even slecht. Gewoon geen hotelmensen. In 1970 kochten meneer Shockley en enkele compagnons het hotel en stelden mij aan als manager. Een paar jaar stonden ook wij in de rode cijfers, maar ik ben blij te kunnen zeggen dat het vertrouwen van de huidige eigenaars in mij nooit heeft gewankeld. Verleden jaar speelden we quitte. En dit jaar werden de cijfers van de balans voor het eerst in bijna zeventig jaar weer met zwarte inkt geschreven.’

Jack nam aan dat de trots van dit drukke mannetje

gerechtvaardigd was, maar toen sloeg zijn oorspronkelijke afkeer weer als een golf over hem heen.

‘Ik zie geen verband tussen de, toegegeven, kleurrijke geschiedenis van het Overlook en uw gevoel dat ik niet geschikt ben voor de betrekking, meneer Ullman,’ zei Jack.

‘Een van de oorzaken waardoor het Overlook zoveel geld heeft verloren, ligt in de waardevermindering die elke winter optreedt. Die maakt de winstmarge een stuk kleiner dan u zou denken, meneer Torrance. De winters zijn hier afschuwelijk streng. Om dit probleem op te lossen heb ik voor de winters een full-time conciërgefunctie ingesteld, zodat de ketel wordt onderhouden en de verschillende delen van het hotel afwisselend worden verwarmd. Iemand die reparaties uitvoert als er iets kapotgaat, zodat de elementen geen vat krijgen op het gebouw. Die voortdurend alert is op elke onvoorziene omstandigheid. In onze eerste winter nam ik een gezin in dienst in plaats van een alleenstaande man. Er volgde een tragedie. Een afschuwelijke tragedie.’

Ullman keek Jack koel en taxerend aan. ‘Het was mijn fout. Dat geef ik ruiterlijk toe. De man was een dronkaard.’

Jack voelde een langzame, hete grijns – de volkomen tegenstelling van de tandenrijke verkopersglimlach – over zijn mond trekken. ‘O, is dat het? Dat verbaast